

"Jag är inte skyldig till min sons brott"

Det är november.

Min dotter har fyllt 22 år och det firades hos min mamma.

Tänk, mina "små" är stora nu.

Ja, åtminstone på pappret.

Jag har faktiskt inte processat nåt av det som hände den 29 november 2022.

Min son greps, blev anhållen och häktad tre dagar senare; – försök till mord.

Vad som sedan hände när han satt med fulla restriktioner, inga telefonsamtal m m, tänker jag inte gå in på nu.

Det är fortfarande för smärtsamt för mig att söta ord på.

Att sen skriva dom orden, går helt enkelt inte ännu.

H u r det känns i mitt innersta, ännu.

Så, vad händer med en kvinna som identifierar sig själv enormt mycket utifrån sin roll som mamma?

Jag blev den mamman.

Över en sen kväll förändras inte enbart min sons liv utan även hans stora systers, mitt och ja, hela vår familjs liv och framtid.

Men det är ändå en gigantisk skillnad att vara mamman till ett barn som blir helt frihetsberövat.

Det är första gången jag kan skriva vad min son åtalades för. Han blev ej dömd för det.

Domen är juridiskt rätt.

Moraliskt, det vete f.n.

M e n jag älskar min son. Och nu är det såhär och jag måste fortsätta framåt för att själv kunna vara en stadig förälder, mor till min son.

Så, var har då alla mina tankar, känslor tagit vägen?

Jag vet inte det själv.

Och hur hemskt illa det än kan låta känner jag ofta att jag är glad att min son är där han är.

Jag v e t var han är och att han lever!

Hans brott, hur jag känner, ställer mig till det?

Ja, många gånger har jag velat hålla någon i handen hela tiden.

Velat gråta, men inte kunnat på det sätt jag vill.

Så som jag trodde det skulle kännas!

Skulden jag känt och fortfarande känner bränner som eld under min hud ibland.

Men är min sons skuld min?

Nej.

Det är ett enda ord, nej som är så lätt att bara skriva.

M e n i praktiken mina damer och herrar kan jag ju lätt säga att ja, min sons skuld är lika mycket min.

För det är vad mina känslor och mitt samvete säger.

Trots att jag v e t att det inte är så.

Så spräcker det dåliga samvetet – "om jag funnits där mera", "om jag inte sett igenom fingrarna " om , om , om och åter flera o m mitt huvud i bitar!

För jag är ju inget djur.

Jag är mänsklig.

Så när någon har frågat om jag någonsin tänker på min sons offer, var det en extremt känslig fråga i början.

Nu, visst den första känslan är försvar.

Tills jag tänkte, försvar för vad?

Jag är i n t e skyldig till min sons brott, han är!

Men med hans skuld åker ju jag, hans mamma, med på köpet.

Hans syster och halvsysstrar med.

Det går aldrig att värja sig emot.

M e n, skillnaden och den är gigantisk stor,

är att ingen av oss är inlåsta på en riksanstalt.

Vi ser inga bilder i våra minnen ifrån den kvällen.

Vi drömmer inte om den kvällen.

Vi har våra egna demoner att tampas med om vad som hände den kvällen.

Vad som hände med deras lillebror, med min fina "lilla" son?

Sådär, nu faller tårarna stora som klot nerför mina kinder.

Jag fördömer min sons handling.

Men jag älskar min s o n.

Och livet måste gå vidare.

Text: Minna